

Тогаз турците взели да стрелят по тях. Ранили Стефана от Жеруна, дето има песен за него. Той бил единия. Вторият хайдутин убили, пък третият избягал.

Овчарите много са уплашили и веки не дохождали на туй място да пладнат овцете.

Черепът на единия убит сетне много време са търкалял по туй място, дето го нарекли Хайдушки чучур.

58. РОДОВО ПРЕДАНИЕ ЗА ИВАН МАРКООЛУ ВОЙВОДА

Бащата на Иван Марков през руско- турската война 1828 г. повежда котленски семейства да ги изселва от Котел. Но бил заловен от турците. Тогава Марко бил много малък. Когато пораснал и той поел балкана. Станал хайдутин. Отишъл в Габровския балкан и се свързал с прочутия капитан Никола от Габрово. Като хайдутин е бил заловен от турците и заедно с други български хайдуди е бил изпратен в Диарбекир.

От там избягва и се завръща в България, но не идва в родния си град, а отива в с. Хотница и започва отново да се скита с хайдуди из балкана. За втори път бил заловен от турците, откупен от майка му Желязка. Тя е била баба- акушерка в Котел и от работата си е спестила малко злато, с което откупила сина си. Но буйният дух на Иван не го оставя да започне един нов спокоен живот, а отново поема балкана и то за много малко време, тъй като е заловен за трети път и откаран в родния му град Котел и затворен в конака, който се намирал до сегашната къща на учителя Нокон.

По това време Иван Маркоолу бил вече женен и е имал няколко деца, а най- големият му син Тодор е бил вече на 15 - 16 години. Той се учил на общарство и е бил чираче. Синът носил всеки ден храна на баща си в конака. Един ден Иван поръчал на Тодора да му донесе хляб, в който поставят ножче, което трябвало да изостри много добре. Още на другия ден бил занесен хляба и Иван разрязва коремните си тлъстини с цел да бъде ранен и да го отделят в друга стая в конака.

Турците веднага се разтичали да търсят лекар, за да го превържат и го отделят в друга малка стая, която не се е пазела толкова много от турците. През деня раненият помолил заптието да го изведе малко на двора. Напред вървял турчина, а след него Иван. Смелият котленец се възползвал и с желязната верига, с която бил окован, нанася силен удар по главата на турчина, който пада, а Иван Маркоолу избягва по реката и стига до дарак, който се е намирал на мястото, където сега е игрището. Даракчията му помогнал и го освободил от веригите по краката, а Иван се отправил към балкана по посока на Сливен и достига до